

gjældende mellem Mand og Mand. Det er altsaa givet, at det Forslag, som her er fremskommet under Nr. 1, er umuligt, fordi det er i Strid med den Grundvold, hvorpaa hele Loven er bygget. — Hvad Forslaget under Nr. 2 angaar, gaar det jo ud paa at vende tilbage til Regjeringsforslaget, som i dette Stykke blev forandret ved anden Behandling. Efter den hele Maade, hvorpaa jeg har stillet mig med Hensyn til dette Spørgsmaal, er det naturligt, at jeg nærmest maa betragte det som en Sag, de ærede Medlemmer maa afgjøre mellem sig indbyrdes. Det vilde vel være noget besynderligt, om en Forandring, som blev vedtagen ved anden Behandling saagodt som uden nogen Modsigelse, nu skulde blive fraeagen ved denne tredje Behandling; men jeg kan jo Intet have derimod fra Regjeringens Standpunkt. Kun hvad Formen angaar, maa jeg bemærke, at der ved anden Behandling er foregaaet en Forandring i Lovforslaget, saaledes som det oprindelig var affattet, idet man har udeladt Henviisningen i § 9 til de Mynter, som ere prægede i Sverig og Norge i Henshold til Myntkonventionen, hvorved den Redaktion af § 10, som tidligere var aldeles naturlig, nu efter Forslaget bliver noget besynderlig, idet man nu kommer til at tale om svenske og norske Guldmynter, uden at de tidligere have været ommeldte paa en saadan Maade, at denne Omtale falder naturlig. — Hvad Forslaget under Nr. 3 angaar, kan det være, at den ærede Ordfører maaske udtrykte sig lidt for skarpt ved at sige, at det var i Strid med Myntkonventionen, men Bestemmelsen ligger ganske vist aldeles uden for Konventionen, og den er unaturlig, thi det er ikke naturligt, at det, som i dansk Lov bliver det Afgjørende, skulde være, ikke Bestemmelser, som ere tagne i Konventionen, men Lovbestemmelser, som blive truene i Norge og Sverig. Det er naturligt, at man paa-tager sig en fælles Forpligtelse efter forudgaaet Af-tale, men det er ikke naturligt, at Grændsen for Forpligtelsen i dansk Lov bestemmes efter Regler, som vedtages af den norske og af den svenske Lovgivningsmagt, uden tilsvarende Forpligtelse for den norske eller svenske Lovgivningsmyndighed. — Hvad det fjerde Forslag angaar, kan jeg ikke tro Andet, end at det maa være stillet i Henshold til Hovedforslaget under Nr. 1, under hvilken Forudsætning det maa dele Skæbne med dette Forslag, som er stridende mod Konventionen. Den ærede Ordfører har ment at kunne fortolke det saaledes, at det kan komme til Anvendelse uden Hensyn til det første Forslag; jeg veed ikke, om dette har været de ærede Forslagsstilleres Hensigt, da de slet ikke have udtalt sig derom, men jeg tror ikke, det lader sig gjøre; og fra et almindeligt Synspunkt er det klart, at det rammes af de samme afgjørende Indvendinger, som Forslaget under Nr. 1. Det vil altsaa ses, at de fleste Forslag maa betragtes som ligesom stridende imod Konventionen, og dette gjælder

navnlig om Hovedforslaget under Nr. 1. Med Hensyn til Realitetsforslaget under Nr. 2, da maa jeg ganske henvise til de Forhandlinger, som fandt Sted ved 2den Behandling, og hvad Forslagene under Nr. 3 og 4 angaar, kan jeg ikke se rettere, end at de, efter hvad jeg har udtalt, ikke egne sig til Vedtagelse. — De to Forslag, som ere stillede af den ærede Ordfører, ere jo rene Redaktionsændringer.

Minestad: Jeg kan selvfølgelig ganske slutte mig saavel til den ærede Ordfører som til den høitærede Minister med Hensyn til deres Udtalelser angaaende Forslagene under Nr. 1 og 3, idet ogsaa jeg anser dem for at være stridende imod Konventionen og for at være uheldige i Realiteten; men derimod kan jeg ikke være ganske enig med den ærede Ordfører deri, at det kunde være helbigt eller rigtigt at vedtage Forslaget under Nr. 4 alene. Jeg har nu ligesom den høitærede Formand egentlig ikke tænkt mig dette Forslag, undtagen i Forbindelse med Forslaget under Nr. 1; men der staar jo ganske vist ikke udtryffeligt, at det er betinget af Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 1. Læser man sig nu imidlertid, at dette Forslag bliver stillet isoleret, saaledes at der kun sker den her foreslaede Forandring i sidste Stykke, men at Paragrafen i Dvrigt bliver uforandret, saa tror jeg ikke, at dette Ændringsforslag vil medføre den rimelige og naturlige Virkning, som den ærede Ordfører forudsatte. Naar nemlig denne Ændring kommer ind, saa vil det sidste Stykke af Paragrafen komme til at gaa ud paa, at Finanzministeren bliver bemyndiget til at give Erstatning for Mynter — det vil sige Guldmynter — som ved Slid have tabt saameget i Vægt, at de ikke mere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen, og dernæst for Mynter, som have faaet et saa ufsjendeligt Præg, at de ikke mere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen. Dette skulde da gjælde for Skillemynt; saaledes var den ærede Ordførers Lænke. Men spørger jeg nu: Hvad er det for Skillemynt, som ikke er lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen? Det vil jo da kun blive saadanne Mynter, som have faaet et saa utydeligt Præg, at man ikke med Sikkerhed kan kjende, for hvilket Riges Regning de ere prægede; men saadanne Mynter vilde det dog være urimeligt at bemyndige Finanzministeren til at give Erstatning for, thi det er dog naturligt, at der kun bør gives Erstatning for de Skillemynter, som kunne ses at være prægede i Landet selv. Jeg tror derfor ikke, at Forslaget under Nr. 4 egner sig til at vedtages isoleret. — Heller ikke tror jeg, at det subsidiære Forslag under Nr. 2 ret vel vil kunne vedtages under de nuværende Forhold. Det er ganske vist, at dette Forslag er stemmende med Regjeringens Forslag, saaledes som det oprindelig forelaa, men det maa